

Skrivstovunæmingur

Á tolldeildini á Føroya gjaldstovu, Tórshavn, er eitt starv sum skrivstovunæmingur leyst at søkja.

Løn sambært sáttmála millum landsstýrið og Starvs-mannafelagið.

Hondskrivað umsókn við prógvum og møguligum viðmælum verður at senda í seinasta lagi tann 25. august 1966 til

FØROYA GJALDSTOVA, Tórshavn

HUGSA TYGUM UM AT FERÐAST - TOSIÐ FYRST VIÐ

faroe airways

SØRVÁGUR 103

Spinnid í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll slag av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

5.

Út móti miðdegi høvdu øll skilt, at nú var einki at drála eftir, men at takast mátti til rýmingar og tað skjótt. Sørg-tungt noyddust tey at boyggja seg undir hesum lagnustriki — rætt sum maður ið annars er friskur og ferðugur, uttan himpr noyðist at leggja seg undir knív skurðlæknans, tá tað ber so á. Eg haldi, at tað, at tey innföddu flyddu, og pátrúgv, ið har fylgdi við, gjørdi, at fólk ið anda liga komst á grúgvu. Vit vistu at vit søtu í lokaðum potti, ið nær sum helst var fúsur at spreingja alt omanav.

Nú sást um hádagin sjálv t í tí sterka sólarljósinum tann reyði kragin rundan um gosholið. Óskan lá nú so tjúkk á gongubreytunum, at tað hoyrdist ikki, tá ið fólk gekk. Í hesi gravartøgn hoyrdist bert av og á okkurt buldur. Í fjarleikanum hoyrdist grót rapa, og trø verða skrædd upp við røt av gróffoss-um.

Helst man tað vera, at her-menn verða teir bestu hjálанда- stjórar. Av tí, at teir ikki hugsa, fara teir heldur ikki at leika í. Og fara teir til verka, er tað hermanslig avgerð, ið ikki vik-ast. Klokkan ellivu setti um-bødsmaðurin undantaksstöðu, og

teir innföddu lögreglumennir fóru beinanvegin og vardu frammanfyri krabbúðunum. — Ræning kemur av nervatrýsi, og i tí versta ruduleika kunnu fólk finna uppá at draga bæði likt og ólikt við sær, sum annars einki hevur uppá seg. Eg var varur við, at báðir frakktátnar skundaðu undir at tømja fœr-ingin, so rúm kundi vera til fólk, og at skonnartin hevði hál-að akkerið inn og fekt við at leggja tað við bryggjuna. Eg heyk úti á øðrum vønginum á mask-inuni saman við stýrimanninum, og vit fingur okkum bensin, so at alt skuldi vera tilreiðar, um nakað gjørdist á. Tað var bara eitt, eg hugsaði um — eg ætli, tygum vita, hvat tað var.

Tá ið skonnartin sigldi fram-við okkum, rópti skiparin — ein norðmaður nevndur Olsen: »Nú er so alt liðugt her? Tað var skjótt. Hvussu er vorðið uppi á fjallinum?»

»Har er fanin sjálvur vakn-aður. Hann er í ringum skørum. Hann spýtir svávu!« segði eg. »Skunda við okkum ikki, verður tað til, at hann sviður brókarendan av okkum.« Norð-maðurin flenti avindsjúkur og peikaði eftir flognum. »Eyðnan er við tykkum. Um ein hálvan tíma kunnu tit vera 100 kilo-metrar burturi.«

Ráfiskaprísir

Ráfiskanevndin, sum sett er eftir lótingslóg nr. 16 frá 9. apríl 1964, hevur á fundi 16. aug. -66, sett hesar minsta prísir fyri fyrsta flokks blóðgaðan ráfisk kravdan við høvdi frá vekt:

Hýsa yvir 17" kt. 1,00 pr. kg.

Hesar prísir eru galdandi frá 17. aug. í ár í hesum byg-d-um:

Klakksvík, Hvannasundi, Norðdepli, Lørvík, Fuglafirði, Gøtu, Eiði, Skálafirði, Tórshavn, Vestmanna, Miðvági, Sørvági, Tvøroyri og Vági.

Fyri tey avreiðingarpláss, sum eru ikki nevnd her, verður prísurin hin sami, sum í omanfyri nevndu bygðum við frádrátti av flutningskostnaði til og frá avskipingarhavn.

Tórshavn, 17. august 1966

Ráfiskanevndin.

Skála skipasmiðja & handilsvirki

SKÁLA

Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistöð

Skipasmiðja

Mekaniskur verkstaður

Elektriskar installatiónir

Skipsútgerð

Fiskaútflutningur

Sildaútflutningur

Frystivirki

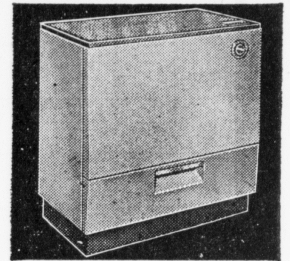
Matvorbúð

Klædnabúð

Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

HESS-O-DAN den varme- rigtige oliekamin

- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Pf. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020

FØROYA

BANKI

bauki FØROYA

Eg noyddist at láta sum eg tók hetta illani upp og svaraði kaldliga: »Eingin hevur lovað mær avstað.«

»Tað man ikki fara at vera feingi, áðrenn tit sleppa.«

»Helst ikki, men eg verði so her, intil eg fái onnur boð.« Stýrimaðurin leyp upp: »Vit sleppa ongan veg.« Nervar hans-ara vóru farnar. Við hann gjørd ist einki. »Einki útvarps-sam-band. Teir máttu fyrr enn ikki sloppið okkum til Tahiti at siga frá, hvussu vorðið er.«

»Tja,« segði norðmaðurin, »og so høvdu gingið triggir dagar, áðrenn skipahjálpi kundi komið fram. Um eg skuldi sagt, sum eg haldi, so hevði eingin oyggi verið, til ta tíð.« Honum líktist væl á, at skipini gjørdi til, og segði: »Vit munnu fara at bæsa tí sjálvir. Høvði tað bara verið nakað skjótt, og høvdu fólk ikki tikið allan tramaskap við sær, so høvdu vit kunna' sloppið burtur, áðrenn tólv tímar vóru farnir.«

»Og vit kunnu eisini øll verða sprongd í luftina,« segði stýrimaðurin argur, og nú ork-málaði hann meg aftur. Nú var nógmikið. Eg lat hann bara jamra seg fyri norska skipar-anum: »Eg eri giftur maður. Konu míni nyttar ikki eitt kol-petti í seingini...« Eg gekk mær yvir til umboðsmannin at vita, hvussu til stóð.

Allur býurin var nívdur av ófrættu.

Innbúgv og seingjakleðir — syndarlig framsýning av býnýt-ti-

um — var stakkað úti á gongu-breytunum. Óvitarnir hildu upp at at spæla sær og komu at for-vitnast, teir skiltu ikki reiðiliga, um hetta var nýtt, forvitnisligt spæl. Kvinnurnar vóru mest for-harmaðar. Menn stríða fyrri tí dagliga breyði, men tað eru kvinnurnar, ið skapa heimið. Í einum einasta eygnabragdi var trygðin aftaná hálvthundrað ár fokin. Men í undirgonguni av-tapar fransurin ikki hugin til at meta virði — vertsfólkið í

»Gulleplinum« høvdu dragsað allan vinkjallaran út og stakkað tað upp við vegin í køssum, og eg sá Louis og hjálparmenn hansara strevast við at bera teir stóru rakistólarnar út á geilur. Tann mest rørligi av øllum var Aristide tjúkki, teir høvdu tikið lastbil hansara til brúks, og hann gekk og hugsaði um, hvussu hann skuldi fáa nóg mikið afturfyri.

»Gev nú tol,« segði eg við hann, »vit eru øll í sama báti (gott hjá mær at siga, eg hevði einki annað í viðføri enn eina skjurtu eyka og tannabust, og eg fekk bæði við mær).« Vit mugu øll hjálpa til eftir føri-muni.»

»Hvat munnu tygum fara at hjálpa við?«

»Ikki við øðrum enn lívi min-um.«

»Lat so vera við at brúka tygum so. Lívið hevur einki virði í handli og vandli. Men eg eigi ikki fyrri ein annan bil.«

Tá ið eg kom til umboðs-mannin, sá eg teir triggjar feigd-

arfuglarnar — Frobisher og Marcel og Charlie — stríðast við at laða uppá bilin. Eg hugs-aði við mær, at korporáðurin fekk so nýtt burtur úr teimum kortini.

Tá ið eg gekk framvið teim-um, teskaði Marcel: »Hvussu hevði tað borið til við eini siga-rett nú?«

Korporáðurin hoyrði og segði: »Halt nú kjaft. Arbeidd skal gerast liðugt nú.«

»Hava tygum onga sigarett,« teskaði Marcel lúnskur, gev mær so ein knív. Fyrr ella síður noyðist eg at stinga okkurt kvast í hatta beistið.«

Korporáðurin segði mær — tá ið hann hevði traðkað Marcel — at umboðsmaðurin hevði háseti sitt oman á bryggjuna, so hann kundi ansa eftir, hvussu skipað varð inn, og at fundur varð settur um hálvan tíma niðri í einum pakkhúsi. Har skuldu øll møta.

Tá ið tókst sum at øll vóru sannford um at leggja eftir sær tað mesta av leysafæ terra. Men sakførarin Jean-Pierre royndi allar listir at fáa umboðsmann-in at lata klaverið hjá dóttirini koma við — hann fevndi, at vísa hvussu lítið tað var — í gildis eitt óvitahvøð.

Umboðsmaðurin svaraði hon-um, at hetta fór at vera av ong-um. Tað er fyrri neyðini, at nak-að av skili er í, hugsaði eg við mær, her er hent at hava her-mann at geva boð og at ansa eftir, at tey verða fylgd.

(Framhald)